

τὸ μελοδράμα τοῦτο, ἡ ὑπέροχος μελωδὸς Μαριναγγέλη, ὑποκρινομένη θυυμασιῶς καὶ τραγουδοῦσα μελωδικῶς τὸ μέρος τῆς, καὶ ἡ Κ. Σαντολίνη (contralto) ἦτις ὑπὸ τὸ ἀνδρικὸν ἔνδυμα καλύπτει τὰς ὕβρεις τοῦ χρόνου, ἄδουσα μετὰ μεγίστης τέχνης.

Καταχωρίζομεν τὸ ἐπόμενον εἰδύλλιον ὡς προῦν νεανίου εὐφροῦς, παρέχοντος χρηστάς ἐλπίδας εἰς τὴν Ἑλληνικὴν φιλολογίαν.

Ο Κ Η Π Ο Σ.

Ἰρριζὸν ἦδη τοῦ Φοῖβου αἱ ἀκτίνες
Νὰ πορφυρώσι τὰς ἄκρας τῶν ὀρέων,
Κ' εἰς τῆς θαλάσσης τὸ στῶμα τὸ ὠραῖον
Νὰ ἀντιλάμπῃ ἡ θεία του μορφή.
Καὶ εἰς τὰ δάση γλυκὰ νὰ λαρυγγίζῃ
Πρόδρομος νέας χαροποιᾶς πρώτας
Ὁ ψάλτης τοῦ Μαῦτο, κ' εἰς τὰς θαλίας
Τὰς ῥαντισμένας μὲ δρόσον νὰ πατῇ.
Ὅτε τὴν πόλιν ἐγκαταλείψας, ἦλθον
Εἰς κήπον πλήρη ναρκίσων καὶ τριφύλλων,
Μακρόθεν τόσον ἐλκυστικὸν, ποικίλον,
Ὡστε ὁ νοῦς μου ἀκόμη ἀπορεῖ.
Χορίας εἶδον ἐκεῖ παρθένων, νέων,
Πλὴν τὴν αἰτίαν ποσῶς νὰ ἐνοήσω
Δὲν ἠδυνάμην, καὶ θέλων ν' ἐρωτήσω
Πρὸς νέαν τρέχω μονήρη, κατηφῆ.
Αὐτὴ ὡς μ' εἶδε, μὲ βλέμμα συμπαθείας,
« Ποῦ ἦλθες, λέγει, ποῦ ἦλθες, νεανία,
Ἐνταῦθα πᾶσα μαραίνεται καρδιά,
Ἐνταῦθα ἔχει ὁ Ἔρως τὴν μονήν.
« Κ' ἐγὼ ὁμοίως ὡς σὺ ἀπατηθεῖσα
Ἀπὸ τοῦ κήπου τούτου τὰ τόσα κέλλη,
Ἄπερ ὁ ἔρως πρὸς ἔλκυσιν προβάλλει,
Ἦλθον ἐνταῦθα μὲ ὄψιν ἰλαράν.
« Ἄλλ' ἰδὲ τώρα πῶς ἐγεῖνα, πῶς εἶμαι!
Φεῦ! αἰωνίως τὰ πρσιᾶς μου ραίνουν
Πηγαὶ δακρῶων καὶ μὲ καταμαραίνουν
Φεύγουσ' αἱ ὠραι τῆς πρώτης μου ζωῆς.
« Πρωτοῦ πατήσω ἐντὸς τοῦ κήπου τούτου
Πόσον ὠρατον ἐνόμιζα τὸν βίον!
Καθὼς ὁ ναύτης τὸ ἄπιστον στοιχεῖον,
Προτοῦ ἀφήσῃ τὸ ἔδαφος τῆς γῆς.
« Κύτταξε κύκλω ὅπόσον πλῆθος εἶναι!
Κύτταξε πόσον θρήνους πικροὺς ἐκχύνουν,
Καὶ ὄλοι χεῖρας ἱκετικὰς ἐκτείνουν
Εἰς βρέφος φέρον λευκόφαια πτερά.
« Βλέπεις ἐκείνην τὴν ἀμορφοφον φαρέτρην,
Ἐκεῖνα βλέπεις τὰ ἰσοβάλα βέλη!
Ἐκαστὸν μίαν νὰ τρώσῃ ψυχὴν μέλλει,
Ἐξ ὅσων τώρα μαγεύει ἡ γαρά.
— ὦ! Ποῦ εὐρέθην ὁ τάλας, τότε κράζω!
Ποῦ εἶν' ἡ πύλη, ἡ ἐξοδος ποῦ εἶναι;
Ποῦ τῆς ψυχῆς μου αἱ χαρμοναὶ ἐκείναι;
Ὅποῖον τώρα μὲ κατακαίει πῦρ!
Ὅδηγήσέ με, φιλάττη μου, νὰ φύγω
Δὲν ὑπαφέρω ἐδῶ νὰ ἦμαι πλέον!...

Κ' ἐνῶ ἐλάλου, βέλος ὡς λάβα καῖον
Πρὸς με τοξέει τοῦ ἔρωτος ἡ χεὶρ.
Καὶ ἡ νεᾶνις τὸ στόμα μου κτυπῶσα,
« Σιώπα, λέγει, ἐξοδὸν μὴν ἐλπίζης.
Μὴ τὴν πληγὴν σου εἰς μάτην ἐρεθίζεις!
Ὅστις εἰσέλθει μένει διὰ παντός.
Κ' εἰπούσα οὕτως πάραυτα μὲ ἀφίνει!
Καὶ μείνας μόνος τὰ πάντα αἴφνης χάνω,
Κ' εἰς τὴν ὁδὸν μου ὁ ἄθλιος τυγχάνω,
Πλὴν μ' ἄλλην ὄψιν καὶ λογισμῶν μεστός.
Π. Μ.

Ο ΟΒΟΛΟΣ ΤΗΣ ΧΗΡΑΣ.

Ἡ ἀνωτέρω εἰκονογραφία 'παρίστησι ἀγαλμὰ τι ἐκ μαρμάρου, ἔργον Ἐμιλίου Φευγέρου, ἐκτεθὲν κατὰ τὸ π. ἔτος ἐν τῇ ἐνιαυσίᾳ ἐκθέσει τῶν ὠραίων τεχνῶν. Τὸ ἀγαλμα ἐκρίθη πολλοῦ λόγου ἄξιον καὶ ἔτυχε γενικῶν ἐπαίνων.

Π Ε Ρ Ι Ἀ Η Ψ Ι Σ.

Ἡ Γρατειέλλα (συνέχεια). — Ἀστασία (διήγημα).
— Ὁ ἔνδοξος φιλάργυρος. — Περὶ γυναικῶν. —
Ἐπιστήμη, ὁ ἰαγρός 'Ρεκαμιέρος. — Ποίησις, ὁ Βύρων — Ποικίλα, Μαγνητισμὸς, ὁ Βέπαιερ. —
Σύμβολα καὶ παράδοξα. — Χρονικά, — ὁ Κήπος. (ποίησις).
ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΙΑΙ. Ὁ Βύρων. — Ὁ Ὀβολὸς τῆς Χήρας.
ΠΑΡΑΡΤ. ὁ Ὑποκόμης τῆς Βραζελόννης.